

мовностильовими ознаками. У жанровому сенсі переважають літературознавчі й літературно-критичні статті. У мовостилі Миколи Сулими простежується промовиста закономірність: ті розділи-парадигми, в яких обстежуються аспекти історії та теорії літератури, компаративістики (“Віршуння”, “Перегуки”, “1920-ті рр.”), виписані студіями літературознавчого гатунку; там же, де розглядаються імена й поетикальні особливості новітнього літпроцесу (“Шістдесятники й постшістдесятники”), володарює стилістика літературно-критичного письма. Вочевидь літературний час чи, радше, дистанційне відношення до обраного літературного часу самі пропонують манеру письма, більш адекватного матеріалові, який стає предметом естетичних рефлексій. Інакше кажучи, сучасні тексти настійливіше провокують до аналітико-критичних підходів, і це відчутно майже в усіх статтях шостого, передзаключного розділу “Книжциці...”

Структурі більшості студій притаманна гранична проясненість, оскільки все в них підпорядковано “пролітературним” фабулам

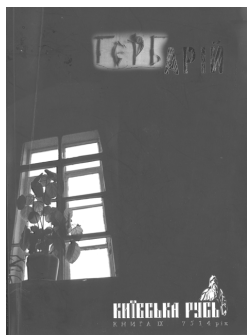
і фактажу. Студії Миколи Сулими мають три основні структурно-композиційні блоки: чітка й лаконічна постановка проблеми, обстеження порушеної проблеми, лаконічні висновки. Усе це виконується у стилі виваженої чіткості, конкретності та обґрунтованості. Власне вступ факультативний і нерідко відсутній, що надає ще більшої цілісності й викінченості текстам. Висновки зазвичай вербально виділені з допомогою резюмуючих форм “отже”, “як бачимо” або “отже, як бачимо”. Дослідник пише немовби за рецептом відомого скульптора, який декларував: його мистецтво – це мистецтво прибирати зайвину.

Микола Сулима є, безперечно, унікальним естетиком і літературознавцем. Йому вдається поєднувати те, що за своєю природою має чимало регалій протиставлення: розробку літературної археології та інтерес до найновіших і – відповідно – найрадикальніших поетик. Своєю науковою та літературно-критичною діяльністю він не лише демонструє, а й маніфестує принцип й аксіологію епічного погляду як основи моніторингу та аналітики літературного континуїтету.

м. Херсон

Ярослав Голобородько

Наші презентації

Київська Русь. – 2006. – Кн. IX (ГЕРБарій).

Відкривається есе ГЕРБарій / гербарій та інтерв'ю Д.Стуса з першим лауреатом премії “Нестора Літописця” В.Портяком (за книжку “У снігах”) і його новелою “Гуцульський рік (На берегах старого календаря)”. У “Прозі” ще детектив К.Лебедевої “Фергюсон відчуває холод міжзоряних просторів”, оповідання М.Криштопи “Безсоння” (у “Забороненій зоні”) та Гашекова “Спроба абстинентної вечірки” (аналізує І.Мельниченко – “Червоний комісар – містифікатор із Праги”). Поезія представлена добіркою отця Яна Твардовського “Без до і після” (пер. з польської і післяслово Дз. Матіяш), ДРА-ма-ДРА – п'єсою О.Польченка “Педрада” (відгук Т.Щербаченко). У розділі “КРИТИКарка” – Л.Таран “Втеча з Візантії” (відгук на “Ностальгію” М.Кривенко). “Ментальна психіатрія” українця (кометує Н.Гаук) розкривається в цікавому фрагменті рукопису “Український менталітет. Ілюзії, міфи, реальність” психіатра О.Стражного. Під заголовком “Це просто буденна праця...” подано інтерв'ю головного редактора із журналісткою, ведучою щосуботньої програми “Книжковий базар” на радіо Ера-FM М.Фіалко.

В.Л.